

Laudáció Prof. dr. Papp Miklós székfoglaló előadása alkalmából a Szent István Tudományos Akadémián

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Engedjék meg, hogy tisztelettel és szeretettel köszöntsem a Szent István Tudományos Akadémia tagjaként dr. Papp Miklós professzor urat, a Sapientia Hittudományi Főiskola egyetemi tanárát, görög-katolikus papot, férjet, háromgyermekes családapát. Szeretnék legalább részben megfelelni a feladat kívánta objektivitás és adatszerűség követelményének, de szívesen idézem fel néhány személyes benyomásomat is, amelyet valamivel több mint 35 éves ismeretségünk kapcsán szereztem.

Papp Miklós 1972-ben született Budapesten. Az esztergomi Temesvári Pelbárt Ferences Gimnáziumban érettségizett, majd papnövendékként teológiai tanulmányokat folytatott a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karán és nyíregyházi Szent Atanáz Görögkatolikus Hittudományi Főiskolán. 1997-ben pappá szentelték, 2009-ig Nyíregyházán és közelében, 2010-től Budapest térségében és Budapesten szolgál lelkipásztorként, parókusként. 1999-ben szerzett teológiai bakkalaureátusát a római Keleti Intézet adta ki, 2002-ben pedig summa cum laude doktori fokozatot szerzett a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karán. Doktori értekezésének címe: *Az erkölcsi belátás előrehaladása a lex naturalis-ra vonatkozóan*. 2020-ban történt meg habilitációja ugyanezen a karon, ahol kutatásának témáját *Az életvezetés etikája* címmel foglalta össze. Egyetemi tanári kinevezését 2023-ban kapta.

2008-tól folytatott oktatói tevékenységet a felsőoktatás világában. Néhány év alatt országosan ismertté vált elsősorban a fiatalokat, fiatal felnőtteket, házaspárokat és családokat megszólító előadásaival és beszédeivel. Az életvezetés, a családteológia, etika és erkölcsstan számos témáját körüljáró, energikus, döntésre hívó előadásai az egyház hagyományából, az etikai-erkölcsi gondolkodás vizsgálatából és saját tapasztalatából merítettek, és széles körben eligazítást jelentettek a felsőoktatás világán túl is, élő és rögzített formában egyaránt.

Az országos ismertséget említettem először, de nem szabad elfelejteni a tanári tevékenységet Nyíregyházán, tanszékvezetőként a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán, rendszeres és alkalmi előadásait Soprontól Szegedig, Kolozsvártól Bécsig. Görög-katolikusként többször megjelennek nála a keleti teológia belátásai, hangot kap bennük az ikonok üzenete is. Igen értékesnek látom, hogy gyakran foglalkozik erkölcssteológusként is interdiszciplináris kérdésekkel, köztük különösen is pszichológiai megközelítésekkel. 2021-ben a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje polgári tagozat kitüntetésben részesült, 2023 óta Kállósemjén díszpolgára.

A Szent István Tudományos Akadémia tagjaként a tanári érdem és tudományos munka képviselőjét köszöntöm, de nem szeretném elhallgatni, hogy az utóbbi 35 évben többször összehozott bennünket az „élet mindenható vezetője”. Miklós nekem „szecskevezérem” volt – ez a szakkifejezés morális tankönyvekben aligha bukkan fel, de talán a mai napig ismerik az esztergomi ferences gimnáziumban. Jól emlékszem a budapesti növendékpapság tudományos szárnypróbálgatásra lehetőséget adó *Munkálatok* című kötetre, amelybe az 1993-1994-es akadémiai évben ő hosszabb, filozófiai jellegű írással jelentkezett. 2002-ben együtt avattak minket doktorrá. Mély nyomot hagyott bennem az is, amikor az Új Ember hasábjain Klaus Demmer római erkölcsstan professzorra emlékezett, akinél magam is a fundamentális erkölcsstan kérdéseit tanultam. Azt is szeretném megemlíteni, mennyire fontosak nemcsak a fiatalokat eligazító szavai, hanem azok az előadások is, amelyeket jegyesoktatók vagy éppen gyóntató papok segítségére tartott országszerte.

Engedjék meg, hogy Miklós saját szavait idézzem, egy magánleveléből: „A teológiám súlypontja: a kenózis. Ahogy Krisztus kenózisa elhozta nekünk a felülmúlhatatlan igazságot, úgy szeretném én is a hit igazságait kenotikusan közel vinni az emberek életvezetéséhez.” „A

mai morál kulcsszava: fascinosum – elbűvöltség. Elbűvöltségből szeretnénk jók lenni: Isten előbb elbűvöl szerelmesen, s aztán könnyebb a morál, örömmel akarunk jók lenni. Ennek a morálnak a lényege ezután nem a bűn kerülése és a kötelességek teljesítése, hanem az élet vezetése a hit igazsági szerint. Ez egy pozitív szemléletű morál: építésről, vezetésről szól.”

Gyakran említik, hogy az Ószövetség külön-külön ismerte a szeretet parancsát Isten és a felebarát iránt, ám Jézus volt az, aki a kettőt egymással összekapcsolta, és főparancssá tette. Ma sokan küzdenek (vagy talán többes szám első személyben kellene fogalmaznom: sokan küzdünk?) olyan életvezetési nehézségekkel, mint például a feladatok, szerepek, kötelezettségek és elköteleződések arányos és helyes elrendezése. Szívből kívánom a Szent István Tudományos Akadémia új tagjának, hogy lelkipásztori és tudományos feladatait, hitét és kutatásait, kíváncsiságát és másokért végzett munkáját, személyes, egyházi és szakmai kapcsolatait továbbra is olyan egységben élhesse meg, amelyet a teremtő és gondviselő Isten szeretete nyitott meg számunkra.

dr. Martos Levente Balázs